

ET

Tyggegummi og chokolade, måske en flaske vand til en af de yderst sjældne dage, hvor solen skinnede. En avis til turen ind på arbejde og et øjeblikks ligegyldig småsnak, mens hun ventede på sine byttepenge.

Der var ikke noget i det, der var værd at dø for.

Helen Weeks sagde stort set det samme til sig selv adskillige gange, før det var overstået. Hun sagde det til sig selv i løbet af de timer, hun tilbragte med at stirre ind i det lille, sorte hul, hvorfra døden kunne dukke frem på mindre tid, end det tog for hendes hjerte at slå. Eller holde op med at slå. Hun sagde det til sig selv i de øjeblikke, hvor rædslen i slowmotion udmålte hver dag og de efterfølgende søvnløse nætter, mens manden, der hvert øjeblik kunne dræbe hende, råbte ad sig selv bare et par meter væk eller sad og græd i det tilstødende lokale.

Min tid er ikke omme endnu.

Og tiden er heller ikke inde til, at mit barn skal miste sin mor ...

Tyggegummiet var blevet en vane; noget, hun kunne foretage sig, og som hjalp hende med at holde sig fra cigaretterne, som hun havde opgivet to år tidligere, da hun var blevet gravid. En avis gjorde det muligt for hende at undgå at kigge på folk over for hende i toget, hvis hun altså skulle være så heldig at komme til at sidde ned og slap for at blive presset op mod en eller anden bredrøvet klammert i et billigt jakkesæt, som købte sin aftershave hos Poundstretcher. Chokoladen var hun afhængig af, ganske enkelt, og den havde gjort hendes kamp for at tabe sig efter sin søns fødsel til en blandet succes. Hun prøvede altid at få den til at strække: et stykke eller to til formiddagskaffen ved ellevetiden, endnu et stykke efter frokost og resten som en ekstra fornøjelse sidst på dagen. Det var planen, men chokoladen var

som regel væk, før hun havde så meget som logget sig ind på sin computer ved skrivebordet, eller hvis den sag, hun arbejdede på, var usædvanligt ubehagelig, når toget havde afsluttet den fire minutter lange tur til Streatham Station.

Der var ret mange ubehagelige sager.

Hun hentede sin avis fra stativet i nærheden af døren ind til kiosken, og da hun nåede frem til disken, havde mr. Akhtar allerede udvalgt hendes sædvanlige tyggegummi og chokoladestang. Han smilede og viftede med dem, da hun nærmede sig.

Sådan foregik det altid. Det var deres private spøg.

“Hvordan går det med den lille?” spurgte han.

Mr. Akhtar var ikke ret høj, tidligt skaldet og smilede næsten altid. Han var sjældent klædt i andet end mørke bukser, en hvid skjorte og en cardigan, som enten var blå eller brun. Helen troede, at han nok var yngre, end han så ud til, men hun gættede på, at han var midt i halvtredserne.

“Han har det godt,” svarede Helen. Hun var opmærksom på den kunde, hun havde set kigge bladene igennem på vej ind, og som nu stillede sig bag hende. Manden, der var høj, sort og i trediverne, havde været optaget af at studere nogle af forsiderne på den øverste hylde, der husede ‘mandebladene’. Han havde hurtigt sænket blikket til bladene med livsstil og biler, da han havde set Helen komme ind. “Jo, han har det godt.”

Mr. Akhtar smilede og nikkede og rakte hende tyggegummiet og chokoladen. “Men det er hårdt arbejde, ikke?”

Helen rullede med øjnene og sagde: “Nogle gange.”

Faktisk opførte Alfie sig bedre end godt. Han var ubeskriveligt dejlig. Hun smilede og tænkte på, hvor lykkeligt hendes etårige søn havde pludret løs, da hun en halv time tidligere havde kørt ham ned til dagplejen. Han var i højt humør næsten hele tiden, så vidt hun kunne se, men han lod hende det bestemt vide, hvis han ikke var. Han havde Pauls temperament, havde Helen afgjort med sig selv, såvel som hans øjne.

Eller var det bare noget, hun bildte sig ind?

“Men det er det værd, ikke?”

“Helt sikkert,” svarede hun.

“Og tro mig: Det bliver endnu hårdere.”

“Åh, det må De ikke sige.” Helen lo og rakte ham sine to et-pundsmønter og ventede på de treogfyrrer pence, hun fik tilbage hver morgen. Mens mr. Akhtar var ved at grave hendes byttepenge frem fra kassen, hørte hun dørklokken. Hun så ham kigge op og hørte stemmerne, brovtende og uden frygt, mens en flok unge knægte var på vej ind i kiosken

Hun så sig omkring. Der var tre: en sort og to hvide, og de førte sig rigtigt frem.

“Værsgo,” sagde mr. Akhtar. Han rakte Helens byttepenge frem, men holdt blikket rettet mod de tre drenge, og hans stemme var lidt lavere, end den havde været nogle få sekunder tidligere. Før Helen vendte sig om mod ham igen, så hun knægtene gå hen til det høje køleskab og åbne døren, mens de grinede og bandede.

De nød rigtigt at have publikum, tænkte Helen.

“Det ser ud til, at vi får fint vejr i dag.”

“Det lyder godt,” svarede mr. Akhtar. Han talte stadig lavmælt, mens han kiggede hen mod køleskabet.

“Det holder ikke.” Helen lagde mønterne i sin pung og lagde den sammenfoldede avis ned i sin taske. Hun hørte manden bag sig ånde tungt ud. Han var åbenlyst utålmodig efter at blive betjent. Hun havde lige åbnet munden for at sige: “Vi ses i morgen,” da mr. Akhtar lænede sig frem mod hende og hviskede, mens han nikkede hen mod drengene.

“Jeg *hader* de skiderikker,” hvæsedes han.

Helen så sig igen omkring. De rodede rundt inde i køleskabet, tog dåser ud og satte dem tilbage igen, mens de grinede og skubbede til hinanden. En af dem, som måtte have snuppet en avis på vej ind, stod lænet op ad et stativ med lykønskingskort og bladede hurtigt gennem dens sider.

Manden, der stod bag Helen, mumlede: “For helvede da.”

Hun var ikke sikker på, om det skyldtes frustration over at skulle vente eller irritation over drengenes opførsel henne ved køleskabet.

“Hallo,” råbte mr. Akhtar.

Helen vendte sig igen om mod kasseapparatet og hørte derpå den spruttende lyd af en dåse, der blev åbnet, og så mr. Akhtars ansigtsudtryk blive helt mørkt.

“*Hallo!*”

Endnu en sprutten, og nu stod to drenge og drak af deres Cola-dåser, mens den tredje smed resten af sin avis fra sig og stak hånden ind i køleskabet for selv at få en.

“I skal betale for dem der,” råbte mr. Akhtar.

“Jeg har glemt min pung,” sagde den ene af knægtene. De to andre grinede og stødte knoerne sammen.

Den hvide dreng, der havde stået og læst i avisen, tømte sin dåse og klemte den sammen. “Hvad har du tænkt dig at gøre, hvis vi ikke betaler?” Han holdt armene ud til siden som en udfordring. “Sprænge dig selv i småstykker eller hvad?”

“I skal betale.”

Helen kiggede på mr. Akhtar. Hun kunne se, hvordan musklerne bevægede sig omkring hans kæber, mens han holdt armene stift ned langs siden med knyttede næver. Hun tog et lille skridt mod højre, hvorved hun kom ind i hans synsfelt og rystede på hovedet.

Ignorér dem.

“Kan I så komme ud af min butik,” råbte mr. Akhtar.

Den hvide drengs øjne så små og døde ud, da han smed sin dåse fra sig og langsomt gik hen mod kassen. Hans ene hånd gled hurtigt ned i lommen på hans hættetrøje. “Så smid os ud,” sagde han. Bag ham smed hans venner deres dåser fra sig og sendte boblende cola ud over butikkens gulv.

“Undskyld,” sagde en af dem.

Pludselig blev Helens mund knastør. Hun listede sin hånd ned i tasken og lukkede sin hånd om den pung, der indeholdt

både hendes elektroniske Oyster-kort og identitetskort fra politiet. Hun var næsten sikker på, at deres adfærd blot var provokerende, og ikke andet og mere end det. Hvis bare hun viftede lidt med sit politiskilt og sagde nogle få, fyndige ord, ville de små højrøstede røvhuller være ude af kiosken på et øjeblik.

“Jeg tror sgu, at Osama har skidt i bukserne af skræk.”

Men et øjeblik efter, at Helens professionelle instinkt havde rørt på sig, meldte et andet og langt stærkere sig. Det kunne trods alt nemt være en kniv, som drengen havde i lommen. Hun vidste, at hun ikke kunne tage noget for givet og var klar over, hvad der kunne overgå folk, der spillede helte. Hun kendte en betjent fra nærpolitiet i Forest Hill, der havde skældt en fjortenårig ud for at have smidt noget papir fra sig på gaden nogle måneder tidligere. Han lå stadig i respirator.

Hun havde fået mere end rigeligt af den slags for cirka et år siden.

Og nu havde hun et barn ...

“Det er din butik, men fandeme ikke dit land.”

Manden, der havde ventet på at blive ekspederet, rykkede tættere på hende. Prøvede han at beskytte hende eller sig selv? Uanset hvad, åndede han tungt, og da hun vendte sig om, kunne hun se, at hans øjne søgte døren, mens han spekulerede på, om han skulle gøre et forsøg på at slippe væk.

Han prøvede at træffe en beslutning om, hvorvidt han skulle løbe hen mod døren eller ej.

Ligesom hende selv.

“I er alle sammen nogle tøsedrenge, hvis I ikke har en bombe i rygsækken.” Den hvide dreng tog endnu et skridt hen mod disken. Han smilede og åbnede munden for at sige noget mere, men standsede brat, da han så mr. Akhtar stikke hånden ned under skranken og dukke op igen med et baseballbat.

En af drengene henne ved køleskabet fløjtede og lod, som om han var imponeret, mens han sagde: “Uhh, pas på.”

Kioskejeren bevægede sig overraskende hurtigt.

Helen tog et skridt hen mod enden af disken, men blev holdt tilbage af manden, der stod ved siden af hende, og hun kunne kun se til, mens mr. Akhtar kom stormende frem bag den, mens han råbte og svingede vildt med battet.

“Kan I så komme ud. Ud med jer.”

Den hvide dreng trak sig hurtigt baglæns, stadig med hånden i lommen, mens de to andre snurrede rundt og satte i løb hen mod døren. De holdt armene ud til siden, så de kunne skubbe til dåser og pakker med cornflakes, så de røg på gulvet i kølvandet efter dem. De skreg trusler og løfter om, at de ville vende tilbage, og en af dem råbte noget om, at stedet under alle omstændigheder stank af karry.

Da den sidste af dem stod ude på fortovet, mens de stadig bandede ad mr. Akhtar og gav ham fingeren, smækkede han døren i. Han fumlede i sin lomme efter nøglerne og låste døren og stod derpå med panden lænet op ad ruden, mens han åndede tungt.

Helen tog et skridt hen mod ham og spurgte, om han var okay.

Udenfor sparkede en af drengene på ruden og harkede en tyk spytklat på glasset. Den var lige begyndt at glide ned over annoncerne fra havemænd, guitarlærere og massage, da han blev trukket væk af sine venner.

“Jeg foretager lige et opkald,” sagde Helen. “Vi har det hele på bånd, så der er ikke noget at bekymre sig om.” Hun kastede et blik op på det lille kamera over kassen og indså, at det næsten helt sikkert var en attrap. “Jeg kan give en god beskrivelse af dem alle tre, okay? De ved jo, at jeg er fra politiet, så ...”

Mens mr. Akhtar stadig stod med ryggen mod kiosken, nikkede han og begyndte atter at fumle i sin lomme.

“Mr. Akhtar?”

Da kioskejeren vendte sig om, stod han med en pistol i hånden.

“Åh gud,” sagde manden ved siden af Helen.

Helen sank og gjorde sit yderste for at kontrollere sine

rystende ben og stemme, da hun sagde: “Hvad laver De ...?”

Så begyndte mr. Akhtar at råbe og bande, mens han fortalte Helen og den anden kunde præcis, hvad han ville gøre, hvis de ikke gjorde, som han sagde. Men hans eder lød kejtede i hans mund, som om de var noget, der blev udtalt af en skuespiller, der havde øvet sig alt for meget. De lød som en hvid løgn.

“Hold kæft,” skreg han. “Hold kæft, eller jeg slår jer kraft-edeme ihjel!”

TO

“Det hedder *espresso*, for helvede,” råbte Tom Thorne. “Espresso ...”

Manden, der selvfølgelig ikke kunne se ham, talte entusiastisk videre om, hvordan han ikke engang kunne finde på at overveje at begynde dagen uden det der supervigtige skud koffein. Han sagde det stødende ord igen, og Thorne klaskede hånden i rattet.

“Ikke *espresso*, din bonderøv. Der er sgu ikke noget x i ordet ...”

Thorne sad i morgenmyldretiden i en lang bilkø, der langsomt kravlede mod nord og trafiklyset ved Haverstock Hill. Han kiggede til højre og fik øje på en kvinde, der stirrede på ham bag rattet i sin smarte Mercedes. Han smilede, løftede øjenbrynene og mumlede ‘Møgkælling’, da hun vendte hovedet den anden vej. Han havde håbet, at hun, nu da hun havde set ham tale med sig selv, måske ville antage, at han var midt i en samtale i den håndfrie, men hun havde helt klart afskrevet ham som en tosse, der sad og råbte for sig selv.

“Jeg går ud fra, at den dejlige, stærke *espresso* giver dig en ærlig god start på dagen.”

Han trykkede på alle preset-knapperne i et forsøg på at finde noget andet, *hvad som helst* at lytte til og affandt sig til sidst med noget hyggeligt og folkeligt, en blød, ren stemme og en sang, han halvvejs genkendte.

Thorne tænkte, at det sikkert bare var endnu et tegn på tiltagende alderdom, at han sad og råbte ad radioen. Et af de mange. Det rangerede oppe på listen sammen med et mindre høretab på højre øre, opfattelsen af, at der ikke længere var noget, der var værd at se i fjernsynet samt en undren over, hvorfor teen-

agere syntes, det var smart at gå med bukser, der hang helt nede omkring knæene.

Sangen blev færdig, og discjockeyen informerede ham fornøjet om, hvilken radiokanal han lyttede til.

Jo, oppe på listen sammen med det at lytte til Radio 2!

Thorne vidste selvfølgelig, at forskelle i meninger og temperament ikke kunne undgås, og nogle dage var han endda parat til at indrømme, at det ikke nødvendigvis var dårligt. Når ændringer skete langsomt, kunne gearskiftet næsten gå upåagtet hen, men Thorne havde det sjældent godt med noget, der kom pludseligt, uanset hvor nødvendigt det måske var. Der havde været for mange forandringer i hans liv på det seneste, og han havde stadig svært ved at hamle op med dem.

At indstille sig på dem.

Han accelererede alt andet end blidt, da lyset skiftede til grønt, og han bandede, da hans fod gled på den stadig uvante speeder.

Den skide bil, for det første.

Han havde endelig udskiftet sin elskede BMW CSi fra 1975 med en to år gammel serie 5, der var noget mere pålidelig, og som han i det mindste kunne skaffe dele til, når de skulle udskiftes. Indtil videre var bilen det første, der var blevet udskiftet, men store forandringer ventede forude. Hans lejlighed i Kentish Town havde været til salg i en måned, selv om der stadig manglede at blive udført nogle reparationer, og der så ikke ud til at være mange købere, og på trods af at der var gået flere uger med at hviske i krogene og snuse diskret omkring, lod en passende forflyttelse til en anden afdeling stadig vente på sig.

Og så havde der været det med Louise ...

Alle de alt andet end behagelige ændringer i Thornes liv var kun af mindre betydning i forhold til det med hende, selv om de var vigtige. Bilen, lejligheden, arbejdet. Bygen af ændringer var sket, var blevet besluttet, som en direkte følge af det, der var sket med Louise.

Han og Louise Porter var gået endeligt fra hinanden et par måneder tidligere efter at have været sammen i lidt over to år. I halvdelen af den tid havde deres forhold været bedre, end nogen af dem havde forventet, helt sikkert temmelig meget bedre end de fleste forhold mellem politibetjente, men som team havde de ikke været stærke nok til at håndtere tabet af et barn. Ingen af dem havde været i stand til at tilbyde den anden den trøst, som han eller hun havde haft brug for, og selv om forholdet havde humpet af sted i et stykke tid, havde de hver især lidt og betalt dyrt for det. Louise havde forståeligt nok følt bitterhed over, at Thorne tilsyneladende havde haft lettere ved at forholde sig til fremmede menneskers sorg, mens Thorne selv havde kæmpet med skyldfølelse over ikke at have været helt så ulykkelig over den spontane abort, som han mente, at han burde have været. Da den skyld endelig havde fortæret sig selv, og Thorne var i stand til at indrømme, hvor meget han gerne ville have været far, var det for sent for dem begge.

De var blevet kærester trin for trin, og til sidst var det bare løbet ud i sandet. Det var Louise, der endelig havde fundet modet til at sige det, der skulle siges, men Thorne havde vidst i et stykke tid, at det måtte komme til et brud mellem dem, før de følelser, de stadig havde for hinanden, døde hen og blev ødelæggende.

De havde hver især beholdt deres lejlighed, hvilket havde gjort den praktiske side af sagen ukompliceret. Louise havde taget en affaldspose proppet med tøj og kosmetik med fra Thornes lejlighed i Kentish Town, mens Thorne havde forladt Louises lejlighed en sidste gang med en plasticpose, et par dåseøl og en kasse cd'er. Det var sluttet med et knus, men det kunne lige så godt have været et håndtryk. Mens Thorne havde læsset sine kasser og poser ind i bagagerummet på sin bil, havde han besluttet, at det kunne være en god idé at ændre en hel masse andre ting.

At begynde helt forfra ...

Han drejede af mod Finchley og ramte næsten øjeblikkeligt

en bilkø. Nu var der kun otte kilometer tilbage, men det ville nok tage ham cirka en halv time at nå frem til Hendon og Becke House, hovedkvarteret for Area West Murder Squad.

“Hvorfor fanden har du brug for at skifte job?”

Et par uger før havde han været ude at drikke sammen med Phil Hendricks, og som sædvanlig havde manden fra Manchester ikke tøvet med at give sin mening til kende. Thorne havde rystet på hovedet, men havde alligevel lyttet. Rent professionelt var Hendricks' mening den, han satte mest pris på, og det samme gjorde sig for det meste gældende, når det handlede om hans privatliv, fordi retsmedicineren var det, der kom nærmest på en nær ven.

“Eneste ven,” som Hendricks aldrig blev træt af at sige.

“Hvorfor ikke?” havde Thorne spurgt.

“Fordi det ikke er ... relevant. Det er ikke *nødvendigt*. Det ville være det samme, som hvis jeg foretog en obduktion på en eller anden stakkel, der var blevet skudt tolv gange i hovedet, og jeg så sagde, at den kendsgerning, at han havde åreforkalkning og et mindre hjerteproblem, eventuelt kunne have noget at gøre med hans død.”

“Du er fuld,” havde Thorne sagt.

“Det er for meget; det er det hele. Bare fordi du og en kærester er gået fra hinanden, betyder det ikke, at du er nødt til at ændre alting. Altså, bilen ... ja! Den skide tingest var en ren dødsfælde, og jeg siger heller ikke, at der er noget galt i at flytte til en anden lejlighed. Vi skal nok finde et eller andet sted til dig, der er meget bedre end det hul, du bor i nu, *og* jeg skal nok gå med dig ud og købe nogle møbler, du kan være bekendt, men er det virkelig nødvendigt at lede efter et andet arbejde også?”

“Det er en del af det.”

“Del af hvad?”

“En ny begyndelse,” havde Thorne sagt. “En ny kost ... vende et nyt blad og den slags.”

“Du er mere fuld end mig ...”

Så var de gået over til at snakke om fodbold og Thornes sørgelige sexliv, men Thorne kunne godt se, at Hendricks havde ret, og siden da havde han ikke tænkt på andet. Selv om han stadig mente, at han gjorde det rigtige ved at lede efter nye udfordringer, gjorde tanken om at forlade drabsafdelingen i Area West ham lettere syg om hjertet. Jobbets karakter og de indviklede manøvrer med at dække for hinanden gjorde det svært at opbygge en ægte tillid mellem medlemmerne i et team. Thorne var gradvist begyndt at sætte pris på de relationer, han havde med dem, han arbejdede sammen med hver dag; mænd og kvinder, han kunne lide og respekterede. Der var selvfølgelig også masser af idioter, men alligevel.

Man ved, hvad man har og så videre.

I radioen var Chris Evans ved at gøre Thorne næsten lige så vred som Espresso Man, så han slukkede for den og skiftede over til cd-afspilleren. Han gennemgik de ti cd'er, han havde lagt ind i afspilleren og skruede op for styrken ved lyden af guitarens velkendte melodistump og den første dejlige brummen fra mandens stemme.

Johnny Cash: 'Ain't No Grave.'

“Når du nu har så travlt med at ændre på alting,” havde Hendricks sagt, “kunne du passende gøre noget ved den åndssvage cowboymusik.”

Thorne smilede ved tanken om det lidende udtryk i sin vens ansigt og masede sig videre gennem trafikken på vej til kontoret.

Han havde jo ikke tænkt sig at sige ja tak til det første det bedste, der viste sig. Under alle omstændigheder var det ikke sikkert, at han ville blive tilbudt noget passende lige med det samme, og når det endelig skete, følte han sig måske helt anderledes til mode.

Lige nu ville han bare passe sit arbejde og vente og se, hvad der dukkede op.

TRE

Da Helen trak sig baglæns væk fra pistolen, kunne hun se et ansigt i vinduet bag Akhtars skulder. Det var en af de drenge, han havde jaget væk fra kiosken, og han stod med åben mund over det, han så foregå inde i kiosken. Han råbte noget til en af sine venner, før han sprang væk og ned mod stationen. Hvis Akhtar havde hørt det, virkede han ikke synderligt bekymret. Han blev bare ved med at gå hen mod Helen og manden, der stod ved siden af hende.

Godt, tænkte Helen, det er godt. Nu er der i det mindste nogen udenfor, der ved, hvad der foregår, og som vil underrette politiet. Selvfølgelig under forudsætning af, at politiet troede på historien. Hun kunne knap nok selv tro på, hvad der skete.

Mr. Akhtar.

Hun kunne ikke helt ærligt sige, at hun kendte manden, ikke sådan rigtigt, men hun havde været kunde i hans butik i over et år. De havde talt sammen hver dag, ikke andet end små høfligheder, men alligevel ...

Hvad fanden havde han gang i?

Mens Akhtar pegede med pistolen, gennede han Helen og den anden kunde rundt om disken og gennem den lave bue ind i et overfyldt baglokale bag kiosken. På et skrammet skrivebord stod et fjernsyn, hvor et morgenprogram flimrede hen over skærmen med lyden skruet helt ned. Henne i hjørnet stod en enkelt stol, et arkivskab og et lille køleskab, hvorpå der stod en elkedel, nogle krus og en dåse kaffe. Bortset fra den lille vask var næsten hver eneste centimeter af de tre andre vægge dækket af papæsker og opstablede plasticpaller med friske vareforsyninger.

Dåsemad, chips, køkkenruller, cigaretter.

Der var to døre i lokalet. Den ene, der var forsynet med skydelås foroven og fornedet samt en tung hængelås, var helt klart en yderdør, som Helen antog førte ud til den gyde, der løb langs bagsiden af forretningerne. Hun gættede på, at den umalede krydsfinerdør førte ind til et toilet.

Akhtar beklagede, at lokalet var så overfyldt og sagde til dem, at de skulle stille sig op langs den eneste nøgne væg. Han spurgte Helen, om hun havde en mobiltelefon. Hun sagde til ham, at den lå nede i hendes taske. Han beordrede hende til at skubbe tasken hen over gulvet til ham og sagde til manden, at han skulle gøre det samme, langsomt, med sin mobiltelefon. Da han først havde fået sat sig ved skrivebordet, sagde han til dem, at de skulle lade sig glide ned på gulvet og sætte sig der. Uden at tage øjnene fra dem ledte han i en af skufferne i bordet og kastede derefter to par metalhåndjern hen til Helen.

“Fra internettet,” sagde han. “Bedste kvalitet. Jeg tror, at det er samme slags som dem, I bruger.”

Helen rakte hånden frem og samlede håndjernene op fra gulvet. “Det er ikke for sent at stoppe,” sagde hun. “Hvad det end er, De foretager Dem, så har sagen endnu ikke udviklet sig til noget alvorligt, okay? Altså, jeg kan ikke garantere Dem, at jeg kan holde Dem ude af fængsel på grund af pistolen, men hvis De lader os gå nu, vil jeg gøre alt, hvad der står i min magt for at sikre mig, at det ikke bliver for slemt. Hører De efter, hvad jeg siger, mr. Akhtar?”

Han smilede til Helen på en lidt mærkelig måde og sagde: “Jeg vil bede jer om at lænke hinanden fast til radiatorrørene. Som I kan se, er der et i hver ende.”

Helen udvekslede et blik med manden, der var sunket sammen ved siden af hende, og nikkede. Hun lænede sig frem og lænkede hans højre hånd til det lille rør, der stak ned i gulvet. Da hun var færdig, gjorde han det samme med hendes venstre hånd, selv om det nu var blevet mere besværligt og tog længere tid.

“I skal ikke være bekymrede,” sagde kioskejeren. “Radiato-

ren er ikke tændt, så I får det ikke for varmt.” Han kiggede på Helen. “Som du selv sagde, så er vejret godt.”

Helen kunne se, at han prøvede at spøge med situationen, men hun kunne også se, at hans ansigt var anspændt og høre, at hans stemme rystede. Hun kunne se, hvor bange han var.

Det var ikke nødvendigvis et godt tegn.

Da Akhtar havde sikret sig, at hans fanger var låst godt fast, rejste han sig og gik ind i kiosken. Manden, der sad lænket ved siden af Helen, stirrede i nogle få sekunder på buen ind til butikken, hvorpå han vendte sig om mod hende, da han var sikker på, at kioskejeren ikke kom tilbage med det samme.

“Så du er politibetjent.” Måske var det, fordi han forsøgte at holde sin stemme lav, men den var blød og lys. Han havde et nydeligt sprog med enkelte spor af en London-dialekt.

Helen kiggede på ham og nikkede.

Han var kortklippet, klædt i et blå jakkesæt, og hans slips var mønstret. Med sin frie hånd rakte han op og løsnede slipset ved at vride det fra side til side og flåede den øverste knap op. Han svedte.

“Hvad har du tænkt dig at gøre?” spurgte han.

“Hvabehar?”

“Hvad har du tænkt dig at gøre ved det her?”

Helen kiggede på ham. “Tja, der er ikke så meget, jeg kan gøre. Ikke lige i dette øjeblik.”

Mandens hoved faldt forover. “Pis.”

“Det vigtigste er, at vi forholder os i ro.”

“Du forstår det ikke. Jeg har et møde her til morgen,” sagde han. “Et virkelig vigtigt møde.”

Helen var lige ved at le højt, men indskydelsen forsvandt, da hun så desperationen i mandens ansigt. Hun vidste, at sådan en reaktion ikke var usædvanlig. Hun havde hørt, hvordan nogle af ofrene fra bombeanslaget mod undergrundsbanen i London den 7. juli kom vaklende op og ud på gaden, tilsølede i blod, og havde været ivrige efter at fortælle politiet og ambulancefol-

kene, at de lige sprang besøget på hospitalet over, ellers mange tak, at de var nødt til at overholde denne eller hin aftale. Denne ‘omvendte’ panik var et naturligt instinkt hos nogle mennesker, en slags benægtelse af, at situationen virkelig kunne være så alvorlig, som den var.

Det er bare en lille smule blod. Det er bare en pistol ...

“Jeg tror, at dit møde må vente,” sagde Helen.

De stirrede på hinanden i nogle sekunder, indtil hun så, at en accept af situationen gled hen over hans ansigt. Han nikkede langsomt og lænede sig op ad radiatoren, hvorpå han sagde: “Jeg hedder Stephen, forresten.”

“Helen,” svarede hun.

De vendte sig begge om ved den pludselige støj inde fra butikken, en høj raslen og skraben. Stephen kiggede på Helen, og hun hævede stemmen over larmen. “Han er i gang med at lukke skodderne ind til kiosken.” De lyttede i tavshed, indtil den metalliske skramlen og raslen var overstået, hvilket sagde dem, at de solide metalskodder nu var helt nede og fuldstændig dækkede butikkens facade.

“Vi er låst inde,” sagde Stephen.

Helen holdt øje med døren ind til kiosken. “Jeg tror mere, at det er et spørgsmål om at låse alle andre ude.”

De havde selvfølgelig været låst inde under alle omstændigheder, men der var noget ved sænkningen af butikkens skodder, der fremprovokerede en øget panik hos manden, måske en ændring i lyset. Han begyndte at flå i håndjernene, der raslede og skrabe mod radiatorens rør, mens han gryntede af en anstrengelse, som Helen vidste var helt nytteløs.

“Lad være,” sagde hun.

Stephen rykkede bare endnu hårdere. Han kom op på knæ og begyndte at bande og råbe, mens han med den frie hånd forsøgte at flå radiatoren ud af væggen.

“Vær sød at lade være ...”

Da Akhtar kom ud i baglokalet igen, kunne han se, at Ste-

phen havde flyttet på sig, men det lod ikke til at bekymre ham. Han stolede helt indlysende på håndjernerens kvalitet og styrken i radiatorrørene. Han brugte nogle minutter på at bakse det tunge arkivskab ud fra væggen og skubbe det centimeter for centimeter hen over gulvet, indtil det stod presset op mod yderdøren.

Han svedte voldsomt, da han endelig var færdig. Han satte sig ved skrivebordet og tørrede sit ansigt med et lommeterklæde, hvorpå han fiskede pistolen op af lommen og lagde den på bordet.

Han vendte sig om for at se på Helen. “De har været inde i min kiosk hundredvis af gange,” sagde han, “men jeg ved stadigvæk ikke, hvad De hedder.”

På trods af situationen og den kendsgerning, at hendes tanker kørte på højtryk i et forsøg på at skabe fornuft i kaos, følte Helen et stik af skyldfølelse. Hun sagde til sig selv, at nu var hun latterlig. Livet i London var fuldt af menneskelige relationer som deres, en udveksling af nogle ord hver dag og opretholdelse af en nødvendig distance. Var denne mand ude efter mere end det? Følte han sig ... tilsidesat? Måske endda forkastet? Var han romantisk betaget af hende?

“Helen,” svarede hun. “Helen Weeks, politiassistent.”

Han nikkede. “Jeg hedder Javed.” Han kiggede hen på manden, der sad ved den anden ende af radiatoren. “Jeg beklager meget, at De er blevet indblandet i alt det her, mr. ...?”

Stephen trak stadig vejret tungt. Han kiggede ikke op. “Stephen Mitchell.”

“Jeg kan kun undskylde, mr. Mitchell.”

“Hør her, Javed ...”

Akhtar afbrød Helen. “Hvilken slags betjent er De, miss Weeks?”

Helen blev forvirret over spørgsmålet. “Undskyld?”

“Hvilket område arbejder De indenfor? Undersøger De røveri-er? Dokumentfalsk? Mord?”

“Jeg arbejder i en enhed, der undersøger overgreb på børn,” svarede Helen.

“Så altså ikke med mord?”

“Nogle gange ...”

“Det er meget vigtigt, at jeg kommer til at tale med en betjent.”

“Jamen, så tal med mig.” Hun sørgede omhyggeligt for at holde en fornuftig tone i et jævnt stemmeleje. “Fortæl mig, hvad det er, De er ude efter, så vi kan løse den her situation. Hvad problemet end er, vil tingene blive lettere, jo hurtigere De lader os gå.”

“Forstå mig ret. Jeg har brug for at tale med en bestemt betjent, så jeg har brug for, at De hjælper mig.”

“Jeg vil gerne hjælpe Dem, men jeg kan ikke ...” Ordene sad fast i Helens hals, da hun så ændringen i Akhtars ansigtsudtryk, og at han hastigt rakte ud efter pistolen. Hun kunne se, at i hvert fald lige nu var han forbi det stadium, hvor han undskyldte og var til at have med at gøre.

“De skal foretage en opringning,” råbte han. “De skal ringe til dem, det nu engang er nødvendigt at ringe til for at få den her politibetjent herhen.”

Han viftede med pistolen i deres retning, mens han råbte og skreg, og Helen var klar over, at det gav et sæt i Mitchell ved siden af hende, hver gang Akhtar brugte våbnet til at understrege sit ønske med.

“Få ham til at komme herhen *nu*, okay?” Akhtar smed Helens håndtaske tilbage til hende, og hun løftede den frie hånd for at forhindre den i at ramme hende i ansigtet. “Få ham herhen, og så skal jeg nok fortælle Dem, hvad De skal sige, når han kommer.”

Udenfor voksede lyden af en sirene sig højere og højere.

I nogle sekunder stirrede både Akhtar og Mitchell intenst på hende. Helen kunne mærke, hvordan raseriet og frygten strålede ud fra dem begge og inde i hende selv. Radiatoren bag hende var ikke tændt, men den kunne lige så godt have været det.

“Hvem?” spurgte hun.
Akhtar fortalte hende navnet.
“Ham kender jeg,” sagde hun. “Ikke godt, men ...”
“Fint,” svarede Akhtar. “Det kan måske hjælpe os begge to.”
Helens hånd rystede, da hun stak den ned i tasken efter sin telefon.

FIRE

Thorne havde lige hentet sit eget 'skud koffein' fra den gamle og snuskede maskine inde i efterforskningslokalet og var på vej hen mod sit eget kontor, da politiinspektør Russell Brigstocke trådte ud på gangen lige foran ham.

"Du skal ikke tage frakken af," sagde Brigstocke.

"For fanden da, må jeg lige få lov til at drikke min kaffe?" Thorne så udtrykket i sin chefs ansigt og indtog en mere alvorlig attitude. "Hvad sker der?"

"Vi har en situation i det sydlige London."

"Det sydlige?" Thornes enhed arbejdede i den nordlige og vestlige del af byen og kom kun sjældent, hvis overhovedet, syd for Themsen. Selv når Thorne ikke var på arbejde, prøvede han ved enhver given lejlighed at undgå at krydse floden.

"En enhed for Børnebeskyttelse i Streatham har fået en opringning fra en af deres betjente, der påstår, at hun er blevet taget som gidsel og bliver truet med en pistol i en kiosk i Tulse Hill." Brigstocke kastede et blik ned på den papirlap, han stod med i hånden. "Politiassistent Helen Weeks."

"Jeg kender navnet," sagde Thorne. Han forsøgte at huske hvorfra.

"CPU fandt os på intranettet, og opringningen blev stillet ind til mig. Så ..."

"Det var hende, hvis kæreste blev kørt over ved et busstop for lidt over et år siden." Thorne prøvede at se kvinden for sig, som hun havde siddet der på hans kontor, og som han havde udvekslet nogle få ord med til hendes kærestes begravelse. "Kan du ikke huske, at han også arbejdede inden for politiet?"

"Nej, men det er måske relevant." Brigstocke rystede på hovedet. "Lige nu aner jeg ikke, hvad det handler om. Problemet er ..."

“Vent lige lidt. Hvad har det her med os at gøre?”

“Ikke os,” svarede Brigstocke. “Dig.”

Thorne ventede og kunne allerede mærke den ubehagelige kildende fornemmelse nederst i nakken og begyndte at ønske, at han havde meldt sig syg.

“Tilsyneladende har kioskejeren bedt om at komme til at tale med dig.” Politiinspektøren stod stadig og stirrede på papirlappen, som om han anstrengte sig for at trække mere viden ud fra det, der åbenlyst var begrænset information. “Måske skulle man hellere sige ‘krævet’ i betragtning af, at han har rettet en pistol mod en politibetjent.”

“Har vi noget navn?”

“Akhtar.”

Det var endnu et navn, som Thorne genkendte, sådan som Brigstocke havde vidst, at han ville. I det mindste et efternavn.

“Det er den der sag sidste år om uagtsomt manddrab, er det ikke?”

“Han er knægtens far,” sagde Brigstocke.

Thorne prøvede at se manden for sig, men ansigtet ville ikke tone frem. Men han kunne huske en ukontrolleret vrede, da dommen var blevet afsagt, en vrede, som manden med mange og høje ord havde ladet gå ud over Thorne og de andre betjente uden for retten. Selv om Thorne havde en del sympati tilovers for manden, havde han prøvet at få ham til at dæmpe sig ved at pointere, at han burde drøfte sin utilfredshed med dommeren og ikke politiet.

Thorne kunne huske mandens tårer, da han endelig var gået sin vej.

“Så er det dét, alt det her handler om?”

Brigstocke trak på skuldrene som for at sige: Du ved lige så meget som mig.

“Det hænger ikke sammen,” sagde Thorne. “Retssagen fandt sted for ... hvad? Otte måneder siden? Ni?”

“Hør her, jeg ved ikke mere end dig,” svarede Brigstocke og

svingede med papirlappen. “Jeg prøver at finde ud af så meget, jeg kan, mens du er på vej derned.”

“Må jeg tage Holland med mig?”

“Bare kom af sted.”

Thorne gik hurtigt tilbage til efterforskningslokalet og bad politiassistent Dave Holland om at følge med, hvorpå han tog trappen to trin ad gangen ned til parkeringskælderen. Han fandt hurtigt et magnetisk udrykningsblink frem fra bagagerummet og smed det hen til Holland, før de satte sig ind i Thornes bil.

Holland lagde det blå blink ved sine fødder og rakte ud efter sikkerhedsselen. “Er der nogen chance for, at du vil fortælle mig, hvor vi skal hen?”

Da bilen kørte ud fra Becke House, havde Thorne delt de oplysninger, han var i besiddelse af, med Holland og svingede ind på den nordgående ringvej.

“Det er noget helt anderledes,” kommenterede Holland.

Thorne måtte give ham ret, men var slet ikke sikker på, at ‘anderledes’ var det, han havde brug for lige nu.

Da de nåede frem til Park Lane på det tidspunkt, hvor myldretiden var værst, kom Thorne pludselig i tanker om, at Helen Weeks havde været gravid, sidste gang han så hende. Meget gravid.

Hendes barn ville nu være omkring et år.

“Lad os få tændt for det blå blink,” sagde han.

Holland bøjede sig ned, fik fat i blinket og satte den ene ende af den snoede ledning ind i bilens cigaretlighter.

Thorne forestillede sig, hvordan Helen Weeks nu sad og stirrede ind i en pistolmunding og tænkte på sit barn. Han trådte lidt hårdere på speederen, og mens Holland lænede sig ud af bilen for at sætte blinket fast oppe på BMW’ens tag, accelererede han sydpå mod Victoria og Vauxhall Bridge længere fremme.

“Det her lyder helt forkert,” sagde Holland. “Hvorfor er Akhtar pludselig gået amok, og hvorfor tage et gidsel?”

Det var stort set det samme, som Thorne havde sagt til Brigstocke en halv time tidligere. Holland havde også arbejdet på den oprindelige manddrabsag og kunne klart fornemme, hvilket Thorne også gjorde, at der var noget, der ikke hang sammen.

“Det er dumt gjort,” sagde Holland.

Thorne trak på skuldrene. “Vi ville ikke have noget at lave, hvis folk ikke var dumme.”

“Tror du, han stadigvæk synes, at dommen er din skyld?”

Helt frem til domsafsigelsen havde Akhtar-sagen været en helt ukompliceret sag om manddrab på trods af, at de præcise detaljer i selve forbrydelsen fortsat havde været lidt uklare. Amin Akhtar på seksten og en ven på sytten var blevet overfaldet af en gruppe på tre unge jævnaldrende mænd på en gade i Islington. En af overfaldsmændene, Lee Slater, havde været i besiddelse af en køkkenkniv, og under det efterfølgende slagsmål var Slater blevet dødeligt såret, da Amin havde forsøgt at beskytte sin ven.

I et forsøg på at undgå tiltale havde de to overlevende overfaldsmænd naturligt nok været ivrige efter at lægge en vis afstand til deres døde ven, men deres version af begivenhederne havde været voldsomt afvigende fra den version, der var blevet givet af Amin og *hans* ven. Den aften havde der ligget sne på jorden, og de holdt hårdnakket fast i, at en sølle sneboldkamp simpelthen var gået over gevind. De benægtede enhver deltagelse i overfaldet, men var i det mindste villige til at indrømme, at Slater havde været den, der angreb, men de påstod samtidig, at Amin havde været lige så aggressiv, da det handlede om at få fat i Slaters kniv, som denne havde tabt, og derpå havde han brugt den til at stikke Slater med, så han døde. Det var selvfølgelig ikke sådan, Amin og hans ven opfattede situationen, og selv om deres version var den, de fleste troede på, betød de modstridende udsagn, at anklagemyndigheden besluttede, at det ikke var i det offentliges interesse at anlægge sag om overfald eller grov vold på trods af de knivsår, som begge de indiske drenge havde fået. Til sidst havde anklagemyndigheden besluttet kun

at anklage Amin for manddrab, og det havde været en af de letteste sager, som Thorne havde skullet forberede.

Da i det mindste noget af bevismaterialet pegede på selvforsvar, og da den tiltalte aldrig før havde været straffet, havde anklagemyndigheden forventet en dom på fire år eller måske endda mindre. Ingen havde været mere overrasket end Thorne, da Amin Akhtar var blevet idømt otte år, og ingen havde været mere opbragt end drengens far.

Selv om Thorne stadig ikke kunne genkalde sig faderens ansigt, huskede han nu tydeligere den vildskab, der havde været i hans vrede, mens han skreg ham ind i ansigtet på trappen op til Old Bailey og gentagne gange råbte, at loven havde svigtet ham.

“Det lyder, som om det er mig, han vil have fat i,” sagde Thorne. Foran dem trak bilerne hastigt ind i busbanen, mens de i fuld fart kørte ned ad South Lambeth Road og ind i Stockwell. “Måske har han taget Helen Weeks som gidsel, så han kan bytte den ene betjent ud med den anden.”

“Gudfader!” udbrød Holland.

Hendes barn måtte være omkring et år gammelt ...

Thorne var villig til at gøre det, hvis det skulle komme så vidt, og han tilbragte resten af turen sydpå med at spekulere over, hvordan han ville gribe tingene an, samtidig med at han prøvede at holde hænderne i ro på rattet.

Og forestillede sig, at han sad og stirrede ind i en pistolmunding.

Og overvejede, hvem *han* ville tænke på.

Vejen var blevet afspærret cirka hundrede meter på hver side af kiosken. Patruljevogne spærrede alle sidegader såvel som hovedfærdselsåreerne, hvilket ikke blot forstyrrede beboerne, men også alle dem, der var på vej til Tulse Hill Station samt personalet og børnene på den lokale folkeskole. Begge lå pænt inden for det område, der var blevet spærret af.

Thorne viste sit politiskilt og blev vinket ind gennem afspær-

ringen. På fortovet på hver side af ham var uniformerede betjente i gang med at føre folk i sikkerhed. Nogle var stadig klædt i nattøj, fordi de var blevet evakueret så hurtigt.

Han kørte langsomt ned ad bakken mod kiosken.

En hel række biler og motorcykler stod parkeret langs de få forretninger. Thorne gættede på, at de fleste tilhørte folk, der havde taget toget videre på arbejde, men nu kunne der gå et stykke tid, før de ville få dem tilbage. Han kunne se en af politiets mandskabsvogne og adskilligt flere patruljevogne nede for foden af bakken på den anden side af stationen. Han kørte ind på den side af vejen, hvor der stod to ARV-patruljevogne, og steg ud af bilen.

Han stirrede over vejen og hen på kiosken.

Metalskodderne var dækket af graffiti, men kun ordet PERKER var til at læse.

Der stod fem-seks bevæbnede betjente ved de to specialbyggede BMW'er, og mens Thorne og Holland gik hen mod dem, fremgik det tydeligt af deres holdning og næsten afslappede samtale, at de endnu ikke havde fået nogen indsatsordre. Eftersom metalskodderne nu dækkede butiksruden, var der ikke noget at sigte på, og da kiosken lå i en énetagesbygning, var der ingen mulighed for, at manden derinde havde noget våben rettet mod dem.

Så de afventede ordre.

Lige før Thorne og Holland nåede hen til dem, ringede Thornes mobiltelefon.

“Jeg tror, at jeg har svaret på dit ‘hvorfor’,” sagde Brigstocke.

“Jeg er lutter øren.”

“Amin Akhtar tog livet af sig i Barndale Young Offenders Institution for otte uger siden. Tom ...”

Holland kiggede på ham, mens han ventede på at blive informeret.

Thorne bandede lavmælt og blev ved med at gå hen mod de bevæbnede mænd, mens Brigstocke gav ham alle de ubehagelige detaljer.